

інформацією між людьми. Він увійшов в повсякденне життя, змінив його за короткий час разом із процесами комунікацій у різних індустріях. Ділове спілкування має широкий діапазон жанрових видів письмового (ділові листи, документи, контракти, договори) та усного повідомлення (переговори, збори, наради, зустрічі, консультації). Все це зараз може здійснюватися із залученням Інтернет-технологій. За їх допомоги з'явилася можливість знаходити клієнтів та партнерів по всьому світу, заробляти гроші, отримувати послуги та консультації, займатися самоосвітою, що є дуже важливим для людини XXI століття.

Слюсарєв Євген 33-ТТ

Науковий керівник

к.і.н., проф. Воронянський О.В.

*Харківський національний технічний університет сільського
господарства імені Петра Василенка*

РОЛЬ ПОЛІТОЛОГІЇ У ЖИТТІ СУСПІЛЬСТВА

Політологія — це наука про політику, ка надає базові знання про сутність механізму процесу політичної інституціоналізації, політичну систему, політичні процеси та їх акторів та роль політичної сфери в житті суспільства і її діалектичний взаємозв'язок з динамікою еволюції суспільних інститутів.

Інноваційною особливістю курсу, політології, що викладається в нашому університеті, є наукове описання політичного процесу як динамічної системи мереж, в основі якої лежить баланс ресурсного забезпечення акторів політичної конкуренції. Вивчення даного курсу закладає наукову базу, яка дозволить студентам у подальшій професійній діяльності приймати ефективні управлінські рішення на будь-якому рівні.

Завдання політології:

-з'ясування поняття політики як сфери конкурентної боротьби за контроль над процесом владного перерозподілу ресурсів суспільства через механізм держави;

- засвоєння закономірностей розвитку та функціонування політичного життя, усвідомлення сутності політичних процесів та явищ, механізмів влади;

- оволодіння основними термінами та категоріями політології на рівні їх відтворення і тлумачення для практичного застосування і втілення в процесі фахової діяльності

- засвоєння основних етапів історії інженерної діяльності в контексті розвитку владних інститутів суспільствата політичних інтересів[1].

Необхідно розглядати політику як цілісного, складно організованого, саморегульованого механізму, що перебуває в безупинній взаємодії з навколишнім середовищем. Вплив цього середовища сприяє тому, що система виробляє ті чи інші варіанти

реакції на позитивні й негативні подразники, адаптуючись таким чином до змін середовища. Політичну систему можна уявити як своєрідну «біржу влади», яка включає в себе як позиції тих, хто бореться за владу, так і «брокерські місця» функціонерів, що розпоряджаються владними повноваженнями; «ринок влади» (позиції тих, хто має бути підкорений владі); система взаємозв'язків між всіма (активними і пасивними) учасниками політичного процесу; організаційна структура, що закріплює дану систему взаємозв'язків[2].

Оскільки політика — це конкуренція за владу, то політична система постійно знаходиться в стані конфлікту між учасниками політичного процесу. Однак при цьому система прагне до самозбереження шляхом встановлення рівноваги на основі балансу сил.

Політика — це одне з основних явищ у системі інших важливих сфер життя суспільства: економічної, ідеологічної, правової, культурної, релігійної тощо. Термін політика виник з твору видатного мислителя античного світу Арістотеля про державу, правління й владарювання, що мав назву «Політика». Саме з цього періоду майже до кінця XIX ст. політика стала розуміти під собою учення про державу. Політика належить до декількох сфер:

- духовного життя суспільства,
- до сфери усвідомлення людьми свого ставлення один до одного, до себе, до світу.

Її виникнення було зумовлене цілою низкою об'єктивних чинників у різних сферах суспільного життя, але насамперед — у сфері виробництва та сфері економічних відносин. Вона виникає в період переходу від первіснообщинного життя суспільства до цивілізації.

Політичні відносини відіграють у суспільстві так само велику роль, як соціальні та економічні. На їхній характер впливають відносини, що складаються між державою і суспільством, владою і народом; відносини між класами, групами та верствами в суспільстві та внутрішньогрупові, міжгрупові та між-індивідуальні відносини. Політичні відносини можуть змінюватися залежно від змін характеру політичного життя і можуть також коливатися залежно від його активізації та спадів. Важливою формою політичних відносин є відносини політики з іншими неполітичними організаційно-регулятивними системами — економічною, правовою, ідеологічною, моральною тощо, які координуються та організуються через політику[3].

Політика виражає інтереси різних соціальних спільностей, партій, держав і цілі, якими вони керуються. У всіх сферах, де здійснюється політика, вона проявляється по-різному. Водночас багатоманітність реального життя дає змогу і навіть зобов'язує виділяти у внутрішній і зовнішній політиці більш вузькі, але дуже важливі сфери, такі як: економічна, соціальна, національна, політика розвитку народовладдя,

культурна політика тощо. Різнобічними є також сфери й напрямки зовнішньої політики, які зумовлюються діючими на міжнародній арені групами держав, політичними, громадськими та іншими суспільними об'єднаннями. Теорія політики, зрозуміло, не обмежується лише виокремлюванням та оцінкою основних сфер політики, розкриття її структури та завдань.

У політиці необхідно бачити зв'язки між її сферами, їх взаємовплив, взаємодоповнення та механізм їх здійснення. Її важливо розглядати не тільки з погляду структури, а з урахуванням функціональних, тимчасових, довготривалих та інших її аспектів. Еволюційний розвиток політики засвідчує незмінність її фундаментальних засад. Навіть якщо вони в далекій перспективі й зазнають змін, то тільки разом із реформуванням усієї системи організаційних та регулятивно-контрольних сфер суспільства. А щодо перспективи зникнення політики, як про це мріяли соціалістично-утопісти, то бурхливий сьогоденній розвиток політичних процесів робить цю перспективу зовсім нереальною навіть у гіпотетичному майбутньому. Якщо колись і не буде держави, що теж проблематично, політика неодмінно залишиться з тими самими суспільними функціями, але з іншими суб'єктами. Такими соціальними суб'єктами можуть бути асоціації, вільні самокеровані угруповання в межах громадянського суспільства тощо. Але цілком очевидно, що політика як засіб організації й регулювання життя суспільства неодмінно збереже своє значення. Аналізуючи стан і перспективи розвитку людства, не можна не дійти висновку, що нині найбільш актуальною проблемою політики є її демократизація, гуманізація, наближення до злободенних запитів суспільства і вирішення їх через його (суспільства) прогрес та оновлення. Кількість і складність таких завдань із розвитком людства зростає. Ось чому дальшою перспективою розвитку політики буде її ускладнення, посилення її ефективності та відповідальності.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Воронянський О.В. Політологія: підручник / [Воронянський О. В., Кулішенко Т. Ю., Скубій І.В.]; Харків. нац. техн. ун-т сіл. госп-ва ім. Петра Василенка. Харків : ХНТУСГ ім. Петра Василенка, 2017. - 180с.
2. Воронянський О.В. Політична трансформація в контексті проблеми перерозподілу ресурсів / О.В. Воронянський // Вісник Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна. Серія : Питання політології. – 2012. – № 1007, Вип. 20. – С. 51-57.
3. Воронянський, О. В. Проблема формування політичних інститутів у контексті конкурентної боротьби еліт / О. В. Воронянський // Вісник Харківського нац. ун-ту ім. В. Н. Каразіна. Серія: Питання політології. – 2012. – № 1013, вип. 21. – С. 75-79.